

1.

Het voetbalveld is groot. Een kampioenveld. Logisch, want zo'n belangrijke wedstrijd speel je niet op een trainingsveld. Britt staat op haar vaste plek in de spits. Nummer negen is ze, en dat is ook nog eens haar geluksnummer. Rondom het veld staan honderden – nee, duizenden – fans te juichen. Voor de andere spelers, maar ook voor haar.

'Britt, Britt, Britt!' hoort ze achter zich.

Britt draait zich om. Haar nieuwe voetbalschoenen draaien soepel mee. Ze snuift de lucht van modder en gras op terwijl ze naar haar het groepje supporters loopt.

Ondanks het lawaai van alle supporters hoort Britt duidelijk haar naam. 'Succes, Britt!' roept haar moeder. Ze staat naast haar vader, die met Britts zusje Tess in de draagdoek op en neer springt. Tess van anderhalf schudt mee, maar slaapt gewoon door. 'Dat is een nog grotere slaapkop dan jij,' grappen Britts ouders altijd. Naast haar ouders staan haar nichtje, Jasmijn - die zelf ook voetbalt – en haar beste vriendin Sara.

'Zet hem op!' roept Sara. Ze zwaait met een ratelaar in het rond. Het maakt een verschrikkelijke herrie, maar valt bijna niet op omdat iedereen aan de zijlijn aan het juichen en roepen is.

Het fluitsignaal klinkt, en Britt rent naar de middenlijn.
Het is tijd voor de aftrap.

‘Ik neem hem,’ zegt ze beslist. Ze loopt naar de bal. Net op dat moment klinkt er nog een fluitsignaal. Verstoord kijkt Britt op.

Ja La du he jes bu

H

ha no ha di di de he di elk en tij go ni oo

J

aa ee de jas

Wat is dat nou? Ze kijkt zoekend rond naar de scheidsrechter. Die kijkt haar aan terwijl hij zijn fluit in zijn mond heeft.

‘Trrrrrr!’ klinkt het, hard en schel.

‘Stop eens met blazen, ik wil spelen!’ wil Britt roepen. Maar ze weet dat ze absoluut niet tegen de scheidsrechter mag schreeuwen.

Dan schrikt ze wakker. Nog half verdoofd van de slaap kijkt ze haar kamer rond. Tegenover en naast haar bed hangen twee grote voetbalposters van het Nederlands elftal. Naast haar kleine wasbak met spiegel is de stellingkast grotendeels gevuld met voetbalboeken, knuffels, en in het midden een verzameling voetbalspeeltjes uit verrassingseieren. Tussen haar kledingkast en bureau in staat een zitzak in de vorm van een voetbal.

Het scherpe fluitgeluid komt van haar wekker.

Britt draait zich kreunend opzij en schuift het knopje aan de voorkant naar links. Zo, uit. Geen snooze vandaag. Verder dromen lukt vast niet meer. Ze slaat haar dekens van zich af. Even laat ze haar hand over het groene graspatroon gaan. Ze is echt blij met haar kamer. Misschien is het juist wel doordat alles over voetbal gaat dat ze zulke leuke dromen heeft.

Er wordt op haar deur geklopt. Drie korte klopjes, dat is vast haar vader. Haar moeder klopt altijd maar één keer en veel harder.

‘Ja?’ vraagt Britt, terwijl ze opspringt. Over haar bureaustoel hangen de kleren die ze de avond ervoor heeft uitgezocht: een spijkerbroek en een bont bloemenshirt. Ze denkt met een glimlach aan wat Sara eerder deze week had gezegd. ‘Hoe kan dat toch? Je houdt zo van voetbal en toch draag je... dit!’

‘Ik zou vaker jurken dragen,’ had Britt geantwoord. ‘Alleen voetbalt dat voor geen meter.’

Gekke Sara. Net of je geen meisjesdingen leuk kan vinden omdat je van voetbal houdt. Britt begrijpt nog steeds niet hoe iemand heeft bedacht dat sommige dingen voor meisjes zijn en andere voor jongens. Je doet toch gewoon wat je leuk vindt?

‘Trouwens, Rick draagt ook altijd shirts met bloemen,’ zei Britt gelijk daarna, toen hun klasgenoot kwam aanlopen. Daarmee was het gesprek klaar.

Britt is gek op Sara, maar soms heeft ze toch echt een heel andere mening dan zij. 'Dat moet kunnen bij beste vriendinnen,' zegt haar moeder altijd, en dat gelooft Britt ook. Ze zijn waarschijnlijk vriendinnen omdat ze zo anders zijn. Britt heeft lang, bruin haar, terwijl Sara blond is. Haar haren komen net tot over haar schouders. Ook vanbinnen zijn ze anders. Britt is heel actief, en Sara is een stuk rustiger. Ze passen heel goed bij elkaar.

Britts vader steekt zijn hoofd om de kamerdeur. 'Je hebt nog een half uur.'

'Ik kom eraan!' Britt trekt snel haar shirt over haar hoofd en grijpt het haarelastiek van haar nachtkastje. Voor de spiegel pakt ze de haarborstel en kamt ze haar haren naar achteren.

Beneden ziet ze haar moeder gapend aan de ontbijttafel zitten, een wakkere Tess in haar armen. Britt geeft haar moeder en haar zusje een kus. Tess kirt blij. 'Bitt, Bitt!' roept ze enthousiast. Ze wipt op en neer...